

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5032/2019
12.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ранкић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради продужења издржавања, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 445/19 од 29.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 445/19 од 29.08.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П2 108/19 од 22.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила АА тражила да се обавезе тужени ББ да доприноси њеном издржавања са 20% од своје редовне месечне зараде коју остварује, умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, почев од 17.04.2019. године као дана подношења тужбе па убудуће, сваког првог до петог у месецу за претходни месец уплатом на означени текући рачун тужиле. Ставом другим изреке, укинута је обавеза туженог одређена решењем П2 108/19 од 18.04.2019. године. Ставом трећим изреке одлучено је да свака страна сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 445/19 од 29.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П2 108/19 од 22.07.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да тужиљина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Основног суда у Лазаревцу П2 567/11 од 14.04.2014. године разведен је брак странака закључен 08.09.2007. године и обавезан тужени да у трајању од пет година издржава тужиљу плаћањем износа од 10.000,00 динара месечно. Истом пресудом одлучено је да ће тужени самостално вршити родитељско право у односу на малолетно дете странака, рођено ... године. Судском одлуком није утврђена обавеза тужиље да издржава малолетно дете. Тужиља од ...-те године болује од ..., а током 2007. године испољили су се и први знаци измењеног психо-физичког функционисања, услед којих је хоспитално лечена. Код тужиље је установљена лака душевна заосталост - значајни поремећај понашања који захтева третман, а њено здравствено стање је такво да она није у могућности да ради. Тужиља живи у заједничком домаћинству са родитељима и братом, на породичном имању. Тужени је запослен и живи са сином, мајком и братом.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је, применом члана 6. став 1, члана 151, члана 163. и члана 266. Породичног закона одбио тужбени захтев. По налажењу тог суда, продужење издржавања тужиље била би очигледна неправда како према заједничком малолетном детету странака које издржава искључиво тужени, тако и према самом туженом, имајући у виду дужину трајања брака (фактички четири године, а формално непуних седам година) и чињеницу да тужиља живи на имању које њена породица - родитељи и брат обрађују, који такође имају законску обавезу да је издржавају.

Другостепени суд је прихватио разлоге којим је образложена одлука првостепеног суда о тужбеном захтеву, али је навео још један разлог због којег је тужбени захтев неоснован. По схватању тог суда, тужба за продужење издржавања мора се поднети пре истека рока у којем је одређено трајање издржавања, што тужиља није учинила јер је време трајања издржавања од пет година истекло 14.04.2019. године а тужба у овом спору је поднета 17.04.2019. године.

Изјављеном ревизијом, по оцени Врховног касационог суда, неосновано се указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 167. став 1. тачка 1. Породичног закона прописано је да издржавање престаје када истекне време трајања издржавања. Правноснажном пресудом П2 567/11 од 14.04.2019. године одређена је обавеза туженог да

издржава тужиљу у трајању од пет година. Време трајања издржавања одређено наведеном пресудом истекло је 14.04.2019. године. Истеком времена трајања издржавања је престало по самом закону. Издржавања које је престало не може се продужити из разлога предвиђених чланом 163. став 3. Породичног закона. Због тога је правилно схватање другостепеног суда да се тужба за продужење издржавања у смислу наведене одредбе мора поднети до истека времена трајања издржавања. Тужилца је тужбу за продужење трајања издржавања поднела по протеклу одређеног времена трајања издржавања, односно када је издржавања већ престало, па је зато њен тужбени захтев из тог разлога неоснован.

Због тога су без значаја други наводи ревизије о погрешној примени члана 151. став 2. Породичног закона, на основу којег је закључено да би продужење издржавања била очигледна неправда за туженог.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужилца није успела у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка, због чега је применом члана 165. став 1. у вези члана 153. став 1. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић